

Stacy Greggová

Diamantový kôň

Zamrznutý palác a iskrivé tajomstvo...

FRAGMENT

Diamantový kôň

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Stacy Greggová

Diamantový kôň – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Diamantový kôň

Stacy Greggová

Ľadový palác a v ňom sa ukrýva iskrivé tajomstvo...

Venujem Celeste

PROLÓG

Blížila sa búrka a Anna Orlovová sa snažila rozoznať svetlá paláca na horizonte. Hviezdnatý lesk jej ukazoval cestu domov, ale v búrke aj toto svetlo vybledlo a Anna si to uvedomovala. Brodila sa v hlbokých závejoch, nohy jej dávno skrehli a ťažké sukne, premočené a stuhnuté od mrazu, ju ťahali nadol pri každom kroku.

No najviac ju desilo, že stráca silu. Aj Drakon. Beh tajgou vyčerpal aj jej koňa a ranu na pleci mal otvorenú a karmínovočervenú od krvi, ktorá mu vsakovala do striebornej grošovanej srsti. Potkýnal sa v snehu popri nej a Anne to lámalo srdce. Pri každom kroku počula, ako namáhavo vťahuje vzduch do mohutných

pľúc, videla, ako sa mu v mrazivom vzduchu rozširujú nozdry.

Drakonov dych. Takto vyzeral. Vari jej Drakon nepripomínal vždy skutočného draka? Tvarom hlavy, tvarom mocnej čelusti, ako sa mu zužovala smerom k jemnému nosu. Mal veľké oči ázijského tvaru, tmavé a intenzívne, lemované dlhými mihalnicami, takže črtami naozaj pripomínal draka. Preto dostal aj také meno.

Zvyšok koňa menom Drakon nebol taký typický. Telo mal disproporčné, narodil sa s párom rebier navyše, takže mal predĺžený trup a trochu pripomínal pretekárskeho psa. Inak bol samý sval a šľacha a silnú kostru mu obopínala sivá grošovaná srst'. Nohy sa mu teraz zabárali hlboko do závejov, hoci ich mal také dlhé, akoby patrili úplne inému tvorovi. Ale dodávali mu silu, pohyboval sa na nich svižne a isto po zradnom čiernom ľade pokrývajúcom zamrznutú rieku.

Ozvena Drakonových kopýt sa nepokojne niesla ruskou tajgou, ale jeho beh sa postupne spomalil, až napokon z posledných síl kládol jedno kopyto pred druhé.

„No tak, už to nie je ďaleko,“ povzbudzovala ho Anna. V skutočnosti však netušila, ako ďaleko je palác

a či je vôbec pred nimi. Už ju nemalo čo viesť. Všade navôkol bol len sneh a tma. Zamrznuté nohy a líca ju štípali a studený vzduch akoby jej prenikal rovno do mozgu.

„Musíme ísť ďalej, Drakon...“

Kôň so sklonenou hlavou urobil ďalší krok, potom sa zrazu zapotácal a nohy sa mu podlomili.

„Drakon!“

Anna sa naňho hodila a objala ho okolo krku. Rukami v rukaviciach uchopila povraz zapletený v jeho striebristej hrive. „Drakon, prosím! Prosím...“

Drakon však už nevládal, ohol labutí krk, pohodil ním a klesol. Anna zalapala po dychu, keď ju na tvári zaštipal sneh, ktorý koňovi vyletel spod kopýt.

Zostala v šoku z jeho pádu, ale kôň sa inštinktívne znova snažil postaviť na nohy. Hrabal prednými a krútil krkom, aby hlavu dostal čo najvyššie. Potom ľútostivo zastonal a vzdal sa, padajúc do ľadového záveja.

„*Net!*“ Anna ho chytila za hrivu a znova sa ho snažila vytiahnuť na nohy. „*Net!* Drakon, vstávaj!“

Nebolo to však nanič. Ako by saj jej podarilo zdvihnúť koňa, keď už ani jej samej nezostávali sily?

Anna sa vystrela a dychčala od námahy, ako sa sna-

žila dostať Drakona na nohy. Poobzerala sa, ale navôkol zúrila snehová víchrica a nevidela vôbec nič. Dokonca nemala ani potuchy, ktorým smerom by mohol byť palác. Aj keby sa dostala domov a dala dokopy pátraciu čatu, ako by v tomto snehu neskôr našli Drakona? Jeho grošovaná srst' sa v snehu takmer nedala rozoznať a z neba sa ďalej valil biely prach. Čoskoro napadne celá perina, ktorá skryje aj jej žrebca.

Net. Bolo to beznádejné.

Anna sa rukami v kožušinových rukaviciach snažila uvoľniť si opasok na hrubom soboľom kožuchu. Už aj tak bola premrznutá na kosť, ale keď jej kožuch sklĺzol z pliec, z tela jej unikol aj posledný zvyšok tepla. Vtedy si uvedomila, že všetko bude len horšie. Pod kožuchom mala len sivé saténové šaty a pod nimi korzet stiahnutý tak silno, že hoci mala len dvanásť rokov, vyzerala krehkejšie ako vtáča. Plet' mala bledú ako alabaster a na pozadí snehu vyzerala ako priesvitná. Anna si kľakla do snehu vedľa Drakona a trasúcimi sa rukami mu prehodila kožuch cez hrud' a plecيا.

„Ako za starých čias, Drakon. Keď sme jazdili po lesoch...“ mrmlala a snažila sa kožuch umiestniť čo najlepšie. Potom sa podeň uhniedzila aj sama, tlačila sa medzi predné nohy koňa a k jeho rebrám.

„Spomínaš si, ako sme spali pod hviezdny ne-
bom? Pod sebou sme mali prikrývky a Vasilij sa snažil
rozložiť oheň, aby na ňom zohrial svoj voňavý čaj
s medom. Igor tlmene skučal a sníval, ako uloví dravé-
ho vlka...“

Šepkala svoje slová koňovi a aj ona si priťahovala
kožuch tesnejšie na hrud'. Pritom sa prstom v rukavici
náhodou dotkla priveska na svojom krku. Náhrdelník
bol stále na svojom mieste. Po tom všetkom, čím spo-
lu prešli, bol zázrak, že ho nestratila.

Skrehnutými prstami uchopila kameň a zopakova-
la rituál, ktorý ju upokojil zakaždým, odkedy dovŕšila
desať rokov. Od toho osudného dňa, keď jej tento dar
zavesila na krk jej matka.

Anna si podržala čierny drahokam pred očami tak
blízko, aby čo najlepšie videla jeho čiernu krásu. V tej
chvíli si spomenula na matkine slová:

„Nikdy sa nesnaž zistiť, odkiaľ má silu. A nesnaž sa
ju ovládnuť. Minulosť, prítomnosť a budúcnosť, všet-
ko leží v tomto náhrdelníku, ale len kameň rozhoduje
o tom, čo uvidíš.“

Anna sa zahľadela hlboko do diamantu. Lámal a od-
rážal sa v ňom jej obraz, delil celý svet na milióny drob-
ných kúskov, takých drobučkých ako snehové vločky

poletujúce okolo nej. Potom hviezdy zhasli a ona videla už len jantárový lesk tigrieiho oka, jeho výrazné čier-no-žlté pásy a počula jeho temné vrčanie.

Anna inštinktívne zaťala päste a pritisla si ich ku krku. Diamant sa jej vyšmykol z prstov. Pokožku mala bledú a studenú od snehu, čo ich obklopoval. Znova sa pritisla k svojmu milovanému koňovi.

Ľadový palác grófa Orlova

Pred tromi rokmi...

Anna bežala po chodbách, rýchlo a bolestne dýchala, srdce jej namáhavo bilo. Za ňou sa ozývalo výstražné vrčanie, akoby patrilo priam vlkodavovi, a bolo čoraz hrozivejšie, ako sa približoval bližšie a bližšie.

„*Net!* Prosím, prestaň!“

Mramorová podlaha pod nohami sa veľmi šmýkala a keď zabočila za roh pri veľkej tanečnej sále, vymklo sa jej to spod kontroly. Vrazila plecom do rohu obrovskej nástennej maľby svojho otca, grófa Orlova, ktorý bol zobrazený na koni so šablou, a nebezpečne ho na-

klonila nabok. Aj pes na rohu stratil rovnováhu. Anna sa ponáhľala, počula len škrobot jeho pazúrov na klzkom mramorovom povrchu. Pošmykol sa, potom sa pozbieral a znovu sa pustil do behu. Zasa ju dobiehal. Anna sa pozrela cez plece a pocítila takú bolesť v hruďdi, že už nedokázala bežať ďalej.

Rozosmiala sa na celé kolo.

Spadla dopredu, na ruky a na kolená, snažila sa chytiť dych a popritom sa šialene rehotala. „Počkaj, Igor...“

Šteňa sa však nezastavilo. Tešilo sa, že ju konečne dobehlo, potom vyskočilo vysoko do vzduchu a hodiťlo sa na svoju pani.

„Igor!“ vykrikla Anna na zemi. Obaja tam ležali zamotaní do jej hodvábnych sukien. Prevrátila sa na chrbát spolu s barzom. Igor sa však neprestával hrať a nechcel sa vzdať. Vrhla sa jej na tvár a ona sa pred ním bránila.

„Igor, *net!*“ Anna bojovala so záhybmi na svojich šatách a oboma rukami zdvihla psa do vzduchu, takže nad ňou visel. Igor sa vo vzduchu metal a krútil, divo mával malými nohami a otváral papuľu, ako keby sa škeril. „Si hrozný!“ doberala si ho Anna. „Ach, veľmi sa ťa bojím, si taký silný ako vlkodav, Igor!“

Igor oblizol Anne líce vlhkým ružovým jazykom. „Fuj, smrdí ti z papule!“ Znechutene odvrátila tvár. „No tak, Igor, buď poslušný pes! Buď poslušný ruský chrt! *Barzoi!*“

Po rusky to znamenalo rýchly. Annin otec gróf Orlov tak pomenoval svojho psa, lebo ako vždy tvrdil, že jeho psy sú najrýchlejšie v celom Rusku.

Na cisárskom dvore panovníčky Kataríny grófa Orlova nazývali „alchymistom prírody“. Bol ako kúzelník, majster temného umenia, lebo vedel manipulovať plemenným pôvodom a vytvoril tak nové, fantastické, čudné zvery.

Anne, ktorá vyrastala na Chrenovskom majetku v ich paláci, obklopená otcovými živými experimentmi, pripadalo normálne, že sa delí o svoj domov s hordou exotických zvierat.

Zdalo sa jej normálne, že sa po paláci prechádzal pár amurských leopardov s čiernymi zamatovými obojkami, hoci Kaťa, hlavná gazdiná, nebola nadšená, keď sa rozvalili na čierne zamatové pohovky v salóne. Ani kuchárky neboli šťastné, keď sa v kuchyni usadila rodina drzých veвериčiek s dlhými chvostmi a obhrýzali chlieb aj jablká.

Gróf Orlov dal však týmto zvieratám slobodu a ani jedna miestnosť v paláci nebola pred nimi zamknutá.

Na lustroch vo veľkej tanečnej sále mávali krídlami motýle, ktoré poletovali okolo krištáľov. Vo vaniach odpočívali pytyóny a odmietali sa pohnúť. Keď Anna zišla na raňajky do salóna, vo vzduchu poletovali zelené papagáje a vírili vzduch svojimi rumelkovočervenými krídlami.

Niekoľko tvorov však gróf považoval za príliš veľké alebo príliš divoké, aby sa pohybovali po paláci, a tie mali domov vonku. Pri západnom vchode sa ťahalo bludisko vytvorené z kríkov a zo stromov a viedlo až k trávnikom, na ktorých stálo niekoľko dômyselne vyzdobených pozlátených klietok. Rad za radom v klietkach tohto zlatého väzenia boli zhromaždené zvery z celého Ruska, ale aj spoza hraníc. Dva obrovské sibírske medvede, pár, aby sa mohol rozmnožovať, osídlili najväčšiu klietku. Anne sa však zdali smutné. Samec bol oveľa starší a unavenejší ako jeho partnerka, mal potrhanú srst' aj uši. Jednostaj sa tváril namosúrene a krútil sa v klietke, akoby bol stále pripravený do boja. Samica bola oveľa menšia a mladšia, mala nádhernú tmavohnedú srst'. Zvraštila ňufák, keď vrčala, ale vyzeralo to milo. Zasnene upierala tmavočerešňové oči za mreže, ako keby chcela uniknúť pred zajatím aj pred dohodnutým manželstvom.

V zlatej kletke vedľa medveďov žili strieborné líšky, ale vo dne ich nebolo vidieť. Skrývali sa vo svojich podzemných norách a vyliezali len v noci, aby si uchmatli kus mäsa, ktorý im Anna hodila do kletky. Drvili kosti svojimi ostrými zubami.

Vedľa žili krásne kabary pižmové, ktoré sa skryli, keď líšky vyšli na večeru. Mali veľké oči, jemnú svetlosivú srst a zdali sa najnežnejšie zo všetkých tvorov vo zverinci. Mali však zuby ostré ako ihly, ktoré im trčali zo zamatových papúľ ako upírom.

Zvieratá nehryzli, ale malé norky, ktoré pobehovali po svojej dlhej nízkej kletke, boli príliš divoké. Mali drobné biele zuby, ostré ako nože. „Prídeš o prsty, ak si nebudeš dávať pozor,“ varoval Annu paholok Vasilij, keď ju prichytil, ako cez mreže hladká norčie mláďatá.

Vasilij vychádzal zo stajní raz denne, aby do kliebok priniesol slamu. Bol iný ako všetci ostatní sluhovia v grófovom paláci. Držal hlavu vyššie ako ostatní paholkovia, mal široké plecia a bol silný. A kým ostatní sluhovia sa tvárili ako uvarené zemiaky, Anne sa Vasilij zdal celkom pekný. Mal husté hrdzavočervené vlasy, výrazné líčne kosti a hlboký zamyslený pohľad.

Vasilij sa vždy tváril vážne, nikdy sa neusmieval a Anna si často kládla pred seba výzvu rozosmiať ho.

„Naučila som norku nový trik!“ vykričkla zakaždým, keď sa Vasilij zjavil so slamou do klieťok. „Poď sa pozrieť!“

Norky boli neskrotné, čo sa týkalo trikov. Dokázali sa postaviť na zadné nohy a hryzkať potravu z Anniých rúk. Až kým ju Vasilij neprosil, aby prestala.

„Neublížia mi,“ smiala sa Anna. Žiadnych z týchto zvierat sa nebála... žiadnych, len amerických vlkov. V ich pohľadoch niečo bolo, keď na ňu zazerali, a tvárili sa zlostne, keď sa prechádzali popri zlatých mrežiach klieťok.

Otvárali papule a cerili biele tesáky. Ako keby čakali, kedy sa mreže rozostúpia a ony sa vrhnú na svoju korisť a vychutnajú si ju.

Raz jej brat Ivan dovolil vojsť do klieťky. Anna najprv odmietala, ale Ivan ju poľahky dokázal presvedčiť, aby urobila aj to, čo nechcela. Bol od nej o tri roky starší a v ich rozľahlom paláci v širej pustatine bola Anna jeho jediná kamarátka.

„Je to hra,“ povedal jej. „Vojdeš a ja za tebou zamknem bránu. Potom narátam do desať a pustím ťa.“

Anna pozrela na vlky. Prechádzali sa popri mrežiach so zdvihnutými hlavami.

„Nechcem,“ odvetila.

„Vedel som, že si bojko,“ vysmieval sa jej Ivan.

„Nie som,“ trvala na svojom Anna.

„Tak to urob!“

Anna potlačila strach a pristúpila bližšie ku kletke.

Ivan do nej neprestával zabírať. „Bojko, bojko!“ posmieval sa jej. „Mala by si im ukázať, že sa ich nebojíš.“

Vlky čakali, prechádzali sa a sledovali ju sklenými očami a s otvorenými papuľami. Anna sa k nim nechcela priblížiť, ale Ivan si ju neprestával doberať.

„No tak, otvor dvere a vojdí do kletky. Čoho sa bojíš? Nehryzú...“

Anna urobila krok vpred a zatvorila oči. Rukou sa dotkla brány na kletke. Keď potiahla mreže k sebe, hneď sa na ne hodil ten najväčší z vlkov. Hodil sa na ne celou svojou váhou a snažil sa nimi pretlačiť. Aj by sa mu to podarilo, nebyť urasteného muža, ktorý sa postavil medzi dievča a vlka. Zatvoril dvere na kletke a rázne potiahol Annu za plece do bezpečia.

Annu ten pohyb tak prekvapil, že neustála a ocitla sa na zemi. Pozrela na otca, ktorý sa nad ňou týčil ako veža. Tvár mal červenú od hnevu, biela ostala len jazyka, ktorá sa mu ťahala od spánku až po bradu. Na kráľovskom dvore mal prezývku *Le Balafre*, čo po francúzsky znamenalo zjazvená tvár.

„Ty hlupaňa, čo to stváraš?“ osopil sa na ňu.

„Nechcela som, ale Ivan ma do toho nútil,“ vychrli-la Anna, ale hneď svoje slová oľutovala. Brat sa jej vždy pomstil, keď naňho niečo požalovala.

Gróf Orlov sa obrátil k synovi.

„Bola to len hra,“ mávol rukou Ivan. „Len sme sa hrali.“

O niekoľko rokov neskôr si Anna spomenula na tú chvíľu a uvedomila si, aký chorý úsmev mal Ivan na perách, keď to vyslovil.

„Nenávidí ma,“ pošťazovala sa Anna ešte v ten deň mame. Anna sedela s prekríženými nohami na zamatovom vankúši a sledovala svoju mamu, grófku, ktorá sa upravovala pri toaletnom stolíku.

„Nie je to pravda, Anna,“ odvetila grófka, zahľadela sa lepšie do zrkadla a naniesla si púder aj na alabastrovú pokožku do výstrihu. „Len žiarli, to je všetko. Ty to so zvieratami vieš, máš to vrodené. Na druhej strane tvoj brat...“ grófka zaváhala, „Ivan nie je taký obdarený ako ty.“

Grófka Orlovová si namočila konček prsta do čer-

vene a potrela si ňou pery. Potom si naniesla trochu červene aj na líca. Kontúrovacou ceruzkou si zvýraznila obočie a namaľovala si znamienko krásy nad hornú peru.

„Prečo to robíš?“ opýtala sa Anna.

„Vo Versailles je móda mať znamienka krásy,“ odvetila grófka. Potom sa v zrkadle pozrela Anne do očí. „A cárovná má rada všetko, čo je francúzske.“

„Prečo chce, aby sme sa opíčili po Francúzoch? Veď sme Rusi.“

Grófka odložila kontúrku a obrátila sa k dcére. „Ale cárovná Katarína nie je ozajstná Ruska. Narodila sa v Nemecku. Hovorí na svojom dvore po francúzsky, lebo francúzština je jazyk múdrosti a vzdelanosti.“

Anna sa zamračila. „Prečo nehovoríme svojím rodným jazykom?“

„Len nevoľníci hovoria po rusky,“ odvetila grófka. „Preto sa musíš poriadne učiť s Clarisou.“

Anna pri zmienke o opatrovateľke prevrátila oči. Grófka sa zatvárala prísne. „Jedného dňa budeš dosť veľká, aby si sa k nám pripojila na večeru, takú, akú máme dnes. A potom budeš potrebovať tú najlepšiu francúzštinu, *oui*?“

„*Oui*,“ zachichotala sa Anna. Bolo príjemné vidieť